

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **I. Ž.**, zast. JUDr. Pavlem Dvorským, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 588, Zlín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2013, č. j. 5418/13/5000-14305-708158, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 8. 2014, č. j. 62 Af 23/2013 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Řízení u správních orgánů a u krajského soudu

[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2007, který vydal Finanční úřad v Bystřici pod Hostýnem dne 9. 8. 2012. Výrok dodatečného platebního výměru však žalovaný změnil výlučně z formálních důvodů; jinak přisvědčil správci daně v tom, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelného plnění (jímž bylo zajištění pronájmu reklamní plochy na soutěžním vozidle Mitsubishi Lancer) od dodavatele [společnosti ELEVANTO, s. r. o. (dále jen „ELEVANTO“)]. Kromě formálních daňových dokladů předložil žalobce pouze dokumenty prokazující, že plnění použil ke své ekonomické činnosti (tento samotný fakt správce daně nezpochybňoval), nikoli však to, že plnění přijal právě od společnosti ELEVANTO. Daňový subjekt přitom musí prokázat nejen to, že plnění se opravdu uskutečnilo, ale také to, že plnění uskutečnila osoba (plátce daně), která je jako poskytovatel uvedena na dokladu. To se žalobci nepodařilo; jeho tvrzení nebyla prokázána ani výpověďmi jednatele společnosti ELEVANTO P. K. a jeho bratra M. K., poskytnutými v tomto daňovém a v dřívějším trestním (2008) řízení. K přiznání nároku na nadměrný odpočet nemůže vést pouze fakt, že jinému subjektu, jemuž společnost ELEVANTO v rozhodném období rovněž poskytovala reklamu, byl nadměrný odpočet přiznán; každý případ je totiž jedinečný a vychází z konkrétních skutkových okolností.

[2] Krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Žalobce sice předložil k prokázání svých tvrzení smlouvy o pronájmu reklamních ploch, faktury a výpisy z účtu, správce daně však jeho tvrzení zpochybnil protokoly o výslechu (výpověďmi) P. a M. K. (jejich jmenovce R. K., který byl rovněž jednatelem společnosti, odmítl v daňovém řízení vypovídat, aby nezpůsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám mu blízkým). Bratři P. a M. K. v trestním řízení v roce 2008 popřeli, že by v rozhodné době zajišťovali pro žalobce jakoukoli reklamní činnost. P. K. na své výpovědi v daňovém řízení setrval; M. K. nově uvedl, že se žalobcem jednal (on sám a nikdo jiný, neboť jednatele mu vystavili plnou moc), vystavoval a podepisoval faktury a dokumenty, osobně s ním dojednával jednotlivé reklamní akce. Tuto výpověď však krajský soud ve shodě s finančními orgány zhodnotil jako nevěrohodnou; jednak byla velmi obecná, jednak se zásadně lišila od jeho tvrzení v trestním řízení. Kromě toho byla i v rozporu s tvrzením samotného žalobce, podle něž se jednání o uzavírání smluv zúčastňovali P. K. a R. K.. I na smlouvách, které žalobce předložil, je jako osoba jednající za společnost ELEVANTO uveden P. či R. (a nikoli M.) K..

[3] Podle krajského soudu zpochybňuje přijetí zdanitelného plnění i skutečnost, že žalobce se rozhodl vložit stotisícové částky do reklamy na závodním automobilu pouze v jednom roce, aniž smysluplně vysvětlil, co ho k tomu vedlo. Kromě toho podpisy na smlouvách o pronájmu reklamních ploch jsou za společnost ELEVANTO totožné, ať už jednal P. či R. K. (žádná plná moc pro M. K. přitom v řízení předložena nebyla). Správce daně sice zjistil, že společnost ELEVANTO nevykazovala žádný zisk a z jejích účtů nebyly prováděny žádné platby subdodavatelům – pouze z nich byly hotovostně vybírány peníze, to však není žalobci nijak přičítáno k tíži, pouze to zapadá do zjištěného skutkového stavu: výpověď M. K. je tedy nevěrohodná a tvrzené zdanitelné plnění nebylo přijato.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že krajský soud se nevypořádal s jeho tvrzením, podle něž subjektem, který neplnil své povinnosti vůči správci daně, byla právě společnost ELEVANTO, nikoli stěžovatel. Závěr, podle kterého stěžovatel neprokázal přijetí zdanitelného plnění, byl založen především na starších výpovědích provedených v rámci trestního řízení; naopak přehlíženy byly aktuální výpovědi týchž osob v řízení daňovém, které však mají vyšší důkazní moc (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57). Rovněž tuto námitku krajský soud nijak nevyvrátil; neuvedl ani, v čem spatřuje věrohodnost výslechu v trestním řízení. Přitom P. K. při výpovědi dne 23. 6. 2011 sdělil, že k zastupování společnosti ELEVANTO dal plnou moc ke všem úkonům bratru M.; ten to potvrdil výpovědí ze dne 30. 9. 2011, jakož i notářským zápisem ze dne 9. 3. 2011 a „*písemnou svědeckou výpovědí*“ z téhož dne. Krajský soud nevezal tuto část výpovědi P. K. v potaz; zdůraznil pouze tu část, v níž P. K. popřel vlastní činnost pro společnost ELEVANTO. Výpověď M. K. je obecná jen co do jména subdodavatele (to je však třeba přičíst čtyřletému odstupu od obchodního případu), v dalších částech je konkrétnější. Rovněž záměna křestních jmen jednotlivých bratrů ze strany stěžovatele není ničím neobvyklým; totožnost podpisů na všech smlouvách vede stěžovatele k závěru, že vše podepsal M. K. na základě plné moci.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s úvahou krajského soudu, podle níž nevysvětlil, co ho vedlo k jednorázové investici do reklamy na závodním automobilu. Je přesvědčen, že reklama měla racionální základ, neboť byla způsobilá propagovat jeho činnost a měla i reálné výsledky, neboť jej poté oslovili potenciální zákazníci. To finanční orgány ověřily při kontrole daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, v jejímž průběhu stěžovatel prokázal realizaci služby – provedení reklamy – a svědek M. K. poskytnutí takové služby potvrdil, byť bez podrobností. Pochybení na straně dodavatele služby (virtuální adresa společnosti, nepodání

pokračování

přiznání, neprokázání subdodavatelů) nelze klást k tíži stěžovateli. Stěžovatel si je vědom toho, že tato kasační námitka je nepřípustná, neboť nebyla řádně uplatněna před krajským soudem. Nicméně i krajský soud uvedl ve svém rozsudku výše zmíněnou novou úvahu, na niž musel stěžovatel nově reagovat. Stěžovatel je přesvědčen, že postupem finančních orgánů a krajského soudu ve věci daně z přidané hodnoty byl porušen princip legitimního očekávání i přesto, že se jedná o dvě různé daně. Nejdůležitější v celé věci je totiž skutečnost, že reklama zajištěná společností ELEVANTO pro stěžovatele byla skutečně provedena (viz fotodokumentace a videodokumentace ve spisu) a že její cena nevybočovala z běžných zvyklostí. Finanční orgány tedy ve smyslu § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nevyvrátily důkazní prostředky předložené stěžovatelem; rozsudek krajského soudu, který jejich závěry aproboval, by měl být z tohoto důvodu zrušen.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých závěrech. Podle něj správce daně důkladně hodnotil výpovědi P. a M. K. v trestním a daňovém řízení a správně poukázal na rozpory ve výpovědích stěžovatele a M. K. ve vztahu k jednání při uzavírání smluv i ve vztahu k jednajícím osobám. Podstatou kasační námitky není ani tak to, že by finanční orgány či soud hodnotily provedené důkazy bez opory ve spisu, jako skutečnost, že je hodnotily v neprospěch stěžovatele. K námitce dovolávající se výsledků daňové kontroly daně z příjmů žalovaný uvedl, že zákonné podmínky pro daňovou uznatelnost zaúčtovaných nákladů se zásadně odlišují od podmínek pro uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty z přijatých plnění.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Stěžovatel se domnívá, že důkazní prostředky, které byly v řízení shromážděny, prokazují, že přijal zdanitelné plnění od společnosti ELEVANTO; Nejvyšší správní soud však toto jeho přesvědčení nesdílí.

[8] Krajský soud nepřehlédl – jak to tvrdí stěžovatel – že společnost ELEVANTO neplnila své povinnosti vůči správci daně a její jednatelé byli vyslýcháni v trestním řízení v době, kdy daňové řízení se stěžovatelem v této věci ještě neprobíhalo. Těchto skutečností si byl vědom, jak je zřejmé z odůvodnění jeho rozsudku; výslovně však uvedl, že samotné pochybné hospodaření společnosti ELEVANTO není stěžovateli přičítáno k tíži. Argumentace krajského soudu i finančních orgánů je založena na tom, že stěžovatel jako příjemce zdanitelného plnění, který uplatňuje nárok na nadměrný odpočet, musí být schopen prokázat, že přijal konkrétní zdanitelné plnění od konkrétního plátce a že je použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti (§ 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů). Neprokáže-li byť i jen jediný z těchto předpokladů, nemůže mu být nadměrný odpočet přiznán, resp. musí mu být v tomto rozsahu doměřena daň. Podstatné tedy je, zda samotný příjemce zdanitelného plnění unese své důkazní břemeno; jak se ke svým vlastním daňovým povinnostem staví jeho tvrzený dodavatel, je druhotné.

[9] Stěžovatelovy úvahy o „vyšší důkazní moci“ výpovědí provedených bezprostředně v daňovém řízení oproti starším výpovědím z trestního řízení jsou nesprávné. Obecně lze uvést, že důkazní moc, nebo vhodněji řečeno důkazní hodnota jednotlivých důkazních prostředků v daňovém řízení se neodvíjí od toho, kdy byly získány, za jakých okolností a v jakém typu řízení se tak stalo. Naopak podle § 93 odst. 1 daňového řádu lze jako důkazního prostředku užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Výslovně lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení (§ 93 odst. 2 daňového řádu). Daňový řád dále stanoví (§ 93 odst. 3), že je-li podkladem

předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti.

[10] V projednávané věci správce daně nejprve získal protokoly o výsledku svědků P. K. a M. K. ze dne 5. 3. 2008 a 12. 5. 2008; poté si přímo pro účely daňového řízení se stěžovatelem obstaral formou mezinárodního dožádání i protokoly o výpovědi těchto svědků ze dne 23. 6. 2011 a 30. 9. 2011. K protokolům z trestního řízení dostal stěžovatel možnost se vyjádřit, stejně tak i k protokolům z daňového řízení; v tomto ohledu tedy nebyl na svých právech zkrácen.

[11] Rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2009, č. j. 9 Afs 19/2009 – 57, publikovaný pod č. 1936/2009 Sb. NSS, jehož se stěžovatel dovolává, jeho argumentaci nijak neprospívá. Soud zde řešil situaci, v níž měl správce daně k dispozici výpověď osoby v trestním řízení, ovšem už nemohl získat její aktuální výpověď v řízení daňovém. Podle citovaného rozsudku nemůže být pouhá listina zachycující výpověď osoby v trestním řízení jediným rozhodujícím důkazem, kterým by správce daně unesl své důkazní břemeno zpochybňující účetnictví daňového subjektu. V nyní projednávané věci se ovšem správce daně neomezil na tuto listinu, ale prostřednictvím dožádání vyslechl oba svědky i v daňovém řízení a informace získané při obou typech výslechů pak hodnotil ve vzájemných souvislostech. Dále citovaný rozsudek řešil odlišnou situaci i v tom, že v něm šlo o trestní výslech obviněného – nikoli svědka. Konečně není soudu zřejmé, proč stěžovatel ve své kasační stížnosti zdůraznil závěr soudu, podle něž musí mít daňový subjekt dostatečný prostor k navržení vlastních důkazů, které mohou korigovat či vyvrátit závěry správce daně. Správce daně v projednávané věci postupoval v souladu s tímto závěrem a stěžovatel měl možnost vyjádřit se k důkazním prostředkům získaným správcem daně i navrhnout důkazní prostředky vlastní.

[12] P. i M. K. vypovídali v trestním řízení jako svědci, nikoli jako obvinění; z listin založených ve správním spisu lze usuzovat na to, že trestní oznámení se vztahovalo k činnosti V. Z. Jak v trestním, tak v daňovém řízení byli svědci poučeni obdobně - tj. že jsou povinni vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Také byli v obou případech poučeni o důsledcích nepravdivé výpovědi a o tom, že mají právo odepřít výpověď; tohoto práva svědci ani v jednom případě nevyužili. Jen s ohledem na charakter řízení není namístě automaticky předpokládat – jak to dělá stěžovatel – že výpověď svědka v trestním řízení bude účelová, a už vůbec z toho dovozovat, že výpověď svědka k těmž okolnostem v daňovém řízení bude pravdivá (či pravdivější).

[13] Nelze souhlasit se stěžovatelem s tím, že finanční orgány i soud upřednostnily dřívější výsledky v trestním řízení před bezprostředně provedenými výsledky v řízení daňovém. Ani finanční orgány, ani soud takto paušálně nepostupovaly: naopak hodnotily jednotlivá tvrzení jednotlivých svědků v obou typech řízení a z jejich srovnání pak vyvozovaly závěry. Svědek P. K. v trestním řízení uvedl, že pro společnost nevykonával žádnou činnost, faktury nevystavoval ani neznal odběratele na nich uvedené; vše vykonával jeho bratr. V daňovém řízení pak vypověděl, že nevykonával žádnou činnost, nic nepodepisoval, pouze udělil plnou moc svému bratru M., který zajišťoval vše okolo společnosti. Z této nové zmínky o udělení plné moci, která v trestním řízení nezazněla, však nelze činit důkaz o přijetí zdanitelného plnění. Vždyť i v trestním řízení P. K. uvedl, že veškerou činnost pro společnost vykonával bratr M. Protože sám M. K. neměl ke společnosti žádný právní vztah, byla plná moc od jednatele (P. K.) jediným myslitelným titulem, který by jej k tomu případně mohl opravňovat; nejde tedy o žádnou překvapivou informaci, která by mohla změnit směr úvah finančních orgánů. Rozhodně pak případná existence plné moci nemůže prokázat, že společnost ELEVANTO poskytla stěžovateli konkrétní zdanitelná plnění v souladu s předloženými fakturami.

pokračování

[14] Svědek M. K. v trestním řízení vypověděl, že společnost ELEVANTO vznikla z popudu V. Z.; svědek nebyl bezúhonný, a tak zajistil, aby společnost založil bratr P.. Ani on ani bratr P. však s nikým neuzavírali žádné smlouvy; svědek M. K. pouze z účtu společnosti vybíral peníze a za úplaty je předával V. Z. Tuto výpověď svědek poskytl necelý rok od období, v němž měly být stěžovateli poskytovány reklamní služby. V daňovém řízení, o dalšího tři a půl roku později, sice svou původní výpověď popřel, ovšem učinil tak způsobem, který není způsobitelný nic prokázat. Podle stěžovatele nemá zřejmě svědek M. K. dobrou paměť na jména, ovšem ve zbytku byla jeho výpověď konkrétnější. Tento náhled soud nesdílí. Svědek odpovídal jednoslovně či jednou větou, zcela obecnými formulacemi, které nijak neobjasnily podstatu sporných obchodních případů. Činnost svědka M. K. pro společnost ELEVANTO spočívala podle jeho výpovědi v tom, že se o společnost staral; konkrétně podepisoval a vystavoval dokumenty a faktury. Jednotlivé reklamní akce dojednával se stěžovatelem osobně. Tisk a umístění reklamy na závodním voze zajišťoval nějaký subdodavatel. Odběratelské faktury byly uhrazeny, z účtu společnosti pak byly uhrazeny faktury od subdodavatelů. Stejně obecné informace obsahuje i notářský zápis ze dne 9. 3. 2011 a „*písemná svědecká výpověď*“, kterou svědek M. K. sepsal téhož dne.

[15] Obsah těchto výpovědí posuzovaly finanční orgány i krajský soud v souvislosti s předloženými smlouvami o pronájmu reklamních ploch a s výpověďmi samotného stěžovatele. Jednotlivé smlouvy se liší pouze datem a místem soutěže, na níž mělo závodit vozidlo opatřené reklamním polem. Předmětem smlouvy je vždy pronájem reklamní plochy na soutěžním vozidle; účelem smlouvy je propagace obchodního jména a služeb dle potřeby zadavatele při automobilové soutěži MČR v rallye 2007. Povinností zadavatele je informovat provozovatele o případných změnách v zadání reklamy a uhradit níže uvedené částky ve stanovených termínech. Povinností provozovatele je zajistit umístění reklamy a její provedení na uvedených soutěžích. Za to náleží provozovateli 200, 300, nebo 500 tisíc Kč. Za pozornost podle soudu stojí, že zatímco částka za službu je vždy stanovena zcela přesně (za smlouvu znějící na nejnižší částku však nakonec bylo placeno 370 tisíc Kč), rozsah a obsah služby není ze smlouvy vůbec zřejmý. Je jistě věcí odběratele, pokud plně důvěřuje svému dodavateli, aby si s ním vše potřebné dohodl neformálním způsobem, o kterém nemá žádné doklady; takový odběratel si však musí být vědom toho, že v případném daňovém řízení se pak může ocitnout v důkazní nouzi.

[16] Ani výpovědi samotného stěžovatele věc příliš neosvětlily. Dne 8. 11. 2010 uvedl, že za společnost ELEVANTO, která jej oslovila s nabídkou reklamy, vedla jednání osoba, která je uvedena na smlouvách (*pozn. soudu: na smlouvách je uveden někdy P. K., jindy R. K.*). V odpovědi na další otázku upřesnil, že někdy ale jednaly dvě osoby, jejichž jména si nepamatuje. Smlouvy pak podle něj podepisoval P. K. a R. K. (*pozn. soudu: podpis na smlouvách je vždy stejný*). Dne 11. února 2011 stěžovatel vypovídal poněkud odlišně v tom smyslu, že osobní jednání bylo pouze u první smlouvy a účastnily se jej dvě osoby, z toho jednou byl buď P., nebo R. K.; další smlouvy přišly poštou po telefonické dohodě. To, že reklama byla na voze skutečně umístěna, si stěžovatel ověřil buď osobně na závodech, nebo mu byly dodány fotografie a propagační materiály.

[17] Podstatou hodnocení finančních orgánů, k němuž se přiklonil i krajský soud, nebylo to, že by vše probíhalo standardně a správci daně se pouze podařilo stěžovatele „nachytat“ na tom, že zaměnil křestní jména tří osob stejného příjmení. Naopak jednotlivá sdělení samotného stěžovatele jsou vzájemně rozporná (o tom, kolikrát s ním za společnost někdo osobně jednal; v jakém počtu byly tyto osoby; pokud jich bylo více, zda jednou z nich byl či nebyl jednatel společnosti, tj. P. nebo R. K.), neshodují se s předloženými doklady (podle stěžovatele podepisoval doklady P. i R. K. – to by odpovídalo tomu, že jednatelem byli tito postupně; všechny smlouvy i faktury však nesou totožný podpis; i pokud by je podepisoval M. K., jak stěžovatel tvrdil v kasační stížnosti, nebylo v řízení prokázáno, že k tomu byl oprávněn) nebo jsou příliš obecná na to, aby prokazovala konkrétní zdanitelné plnění včetně konkrétního dodavatele.

[18] Stěžovatel považuje za nejdůležitější okolnost celé věci to, že reklama, kterou zajistila společnost ELEVANTO, byla skutečně provedena, jak o tom svědčí fotodokumentace a videodokumentace ve správním spisu. Toto stěžovatelovo přesvědčení je třeba korigovat. Ani finanční orgány nepochybovaly na základě obrazových podkladů o tom, že stěžovatelova reklama byla umístěna na závodním vozidle Mitsubishi Lancer na automobilových soutěžích. K uznání nároku na odpočet však je třeba prokázat i to, že subjekt, který stěžovateli jako odběrateli službu fakturoval a jemuž bylo placeno, byl i tím subjektem, který mu službu skutečně poskytl. V řízení však nebylo prokázáno, že službu poskytla společnost ELEVANTO. Jisté je pouze to, že na předložených dokladech (fakturách a smlouvách) figuruje razítko této společnosti; objasněno ale nebylo ani to, kdo za tuto společnost jednal a podepisoval – natož to, kdo a jak konkrétně zajistil umístění stěžovatelovy reklamy na závodním vozidle.

[19] Pokud by stěžovatel poskytl o své spolupráci se společností ELEVANTO věrohodná, soudržná a doložená tvrzení, nemusel by správce daně již zkoumat okolnosti na straně dodavatele. Jestliže však stěžovatel nepřesvědčil správce daně o tom, že plnění, z nichž uplatňuje nadměrný odpočet, mu poskytl právě jeden konkrétní, a nikoliv jiný, subjekt, zaměřil se správce daně právem na činnost toho subjektu, který dané plnění poskytl. Pokud pak i toto zkoumání přineslo jen pochybnosti, nemohlo to vést správce daně k jinému závěru, než že stěžovatel svá tvrzení neprokázal. Daňový subjekt musí prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu a je jeho povinností vyvrátit všechny pochybnosti, které v souvislosti s tímto obchodním případem vznikly. Uznat nárok na nadměrný odpočet tak nelze jen proto, že líčení skutkových okolností ze strany daňového subjektu se jeví jako možné nebo třeba i docela pravděpodobné. Daňový subjekt musí být schopen popsat průběh obchodního případu, na jehož základě nárok uplatňuje, bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlin. Tato podmínka ale v projednávané věci nebyla splněna. Ani případná dobrá víra odběratele není pro uznatelnost odpočtu určující; ani dobrá víra totiž není s to odstranit pochybnosti ohledně skutečného průběhu obchodních případů, které tu i po důkazním řízení přetrvávají.

[20] Jak stěžovatel správně podotkl, kasační námitka, která poukazovala na to, že v řízení ve věci daně z příjmů byly stěžovateli uznány výdaje na reklamu na závodním vozidle, nebyla v řízení před krajským soudem uplatněna; je proto ve smyslu § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřijatelná. Jen obecně k tomu soud odkazuje na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti a poznamenává, že podmínky pro prokázání, že bylo přijato zdanitelné plnění, jsou jiné a přísnější než podmínky pro prokázání, že výdaj byl vynaložen v souvislosti se zdanitelnými příjmy.

IV. Závěr

[21] Ze všech shora uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože se svou kasační stížností neuspěl; úspěšnému žalovanému pak v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 9. července 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu